SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCVI. No. 138. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 25, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 25-го ЛИПНЯ 1989 Ч. 138. РІК XCVI.

Відбулися наради проводу УНР

Філядельфія (УІБ). — В суботу, 15-го липня ц.р., тут в Домі УНР відбулася нарада новообраного проводу ДЦ УНР в екзилі. В нараді взяли участь: Президент УНР Микола Лівицький, віцепрезидент Микола Плавюк, голова УНРади Михайло Воскобійник та голова Уряду УНР в екзилі Іван М. Самійленко.

Учасники наради детально розглянули сучасні події в Україні та внутрішній стан української діяспори у світі. Обговорено також наслідки праці X Сесії УНРади. Голова Уряду подав листу рекомендованих ним кандидатів до нового складу Уряду, яких Президент УНР М. Лівицький, після розгляду повністю затвердив.

Учасники наради вирішили відбути пленарні засідання нового Уряду і Президії УНРади в днях 16-17-го вересня ц.р. Наради мають вирішити органзаційні справи та затвердити пляни праці органів ДЦ УНР в екзилі.

Етнограф з Польщі захоплюється українською вишивкаркою в ЗСА

Джерзі Сіті, Н.Дж. — У тижневику „Наше Слово", що виходить у Варшаві, появилася довша стаття і „вишиване інтерв'ю" етнографа з Польщі Павла Стефанівського з українською вишивкаркою з Дітройту — Євгенією (Нусею) Сташинською-Воробкевич.

П. Стефанівський не лише захоплюється вишивкарським мистецтвом Н. Сташинської-Воробкевич, але інформує своїх читачів в Польщі, що вона досягла вершин всенародного мистецтва в 1985 році, виграючи чотири перші нагороди за свої вишивки на виставці Вишивкарської гільди ЗСА, про що писала американська преса. Її праці зроблені різними стібами — хрестиком, гладдю, низинкою та витинанням — викликали велике зацікавлення жюрі українським мистецтвом, а П. Стефанівський пише, що і він був „очарований ніжною красою цих вишивок", коли мав нагоду їх оглядати під час відвідин в родини Сташинських - Воробкевичів, після концерту „Лемковини" в Дітройті. Він пише, що більше двох годин захоплювався художніми вишивками і перевів інтерв'ю з їх авторкою. При цьому він підкреслює, що українська вишивка „розвивається на американському континенті завдяки таким людям як Сташинська-Воробкевич, яка з такою любов'ю і пошаною відноситься до рідної культури, до свого українського народу". А далі він пише: „Вона досягла такого художнього рисунку в композиції, ритміці тендітних кольорів і їх ніжного поєднання в своє рідну красу — її власну чудову композицію, що ця композиція інколи веде до назви твору, як наприклад „Молода Полтава", — твір, присвячений бабуні авторки — Євгенії".

На закінчення довгої статті автор ще раз дає Є. Сташинську-Воробкевич як приклад, як і на чужині можна продовжувати і збагачувати з любов'ю культуру свого народу.

Проф. І.Шевченко отримав високе відзначення

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — Довголітній співдиректор Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету проф. Ігор Шевченко був обраний 6-го липня ц.р. членом-кореспондентом Британійської академії. Цього високого відзначення проф. І. Шевченко удостоївся за свої наукові досліди в ділянці візантології

Проф. І. Шевченко.

Британійська академія сприяння історичним, філософічним і філологічним наукам була заснована 1901 року й зачартерована наступного року в Лондоні. Вона є відгалуженням Королівського товариства, що було засноване у XVII столітті, але займалось майже виключно стислими науками. Ціль Британійської академії визначена у її статуті, як: сприяння студіям моральних і політичних наук, включаючи історію, філософію, право, політичні нау-

(Закінчення на стор. 4)

УРЯД В. ЩЕРБИЦЬКОГО НЕ ВИКОНУЄ РЕКОМЕНДАЦІЇ КРЕМЛЯ

Київ. — Газета „Молодь України" з 5-го липня ц.р., звертає увагу, що ще в січні 1989 року в ЦК КПСС було прийнято постанову про регабілітацію усіх громадян, які стали невинними жертвами масових репресій 1930-их, 40-их і 50-их років. У постанові ЦК КПСС сказано, що треба вжити заходів для „неухильного забезпечення прав регабілітованих та їх родин, відшкодування завданої їм матеріяльної шкоди, створення пам'ятників жертвам репресій" тощо.

ЦК КПСС запропонував керівникам компартій союзних республік активізувати роботу по увічненню пам'яти жертв репресій, в тому числі й тих, хто помер у засланні; визнати місця поховань офіційними кладовищами; спорудити пам'ятники й меморіяли; засобам масової інформації систематично висвітлювати все, що пов'язане з такою працею; ширше залучити до цієї роботи органи КГБ.

„Разом з тим, — сказано в газеті, — як свідчать звернення, листи і заяви, що надходять у ЦК КПСС, праця по увічненню пам'яти жертв репресій у ряді республік, країв та областей ведеться ще не досить організовано й послідовно".

Як бачимо, сказано дуже делікатно. Бо тільки протягом останнього місяця в Україні за вшанування жертв репресій засуджено на 15 діб тюрми католицького священика Григорія Сімкайла, члена УГС Ігоря Деркача, представника НРУ Миколу Кобрина, оштрафовано на 100 карбованців Ореста Сместюка — це в Івано Франківському. А в Самборі міліціонери побили Мирона Урушака, який намагався не допустити знищення хреста, встановленого на братській могилі жертв сталінських репресій на міському цвинтарі. Мирон Урушак перебуває в лікарні з травмою на оці.

Чимало таких фактів було і в попередні місяці цього року і свідчать вони лише про одне: уряд Щербицького ігнорує постанову ЦК КПСС з 6-го січня 1989 року та Указ Президії Верховної Ради СССР з 16-го січня 1989 року.

Владика Всеволод доповідатиме на конференції Грецької Церкви

Бруклайн, Масс. — Архидієцезійна конференція Грецької Православної Церкви Північної і Полудневої Америки відбудеться від середи, 23-го серпня до суботи 26-го серпня ц.р., в Гелленському коледжу св. Хреста. Темою цьогорічної конференції є „Будування звaємних відносин в Христі". Головним промовцем на цій конференції буде Владика Всеволод.

Владика Всеволод свою теологічну освіту здобув у Польщі та Німеччині, ступінь з філософії в Австралії та ступінь з суспільних наук в університеті Єшіва. Понад два десятки років працював він як член факультету медичної школи ім. Алберта Айнштайна в Ню Йорку.

ПРАВЛЯЧА ПАРТІЯ В ЯПОНІЇ ПРОГРАЛА ВИБОРИ

Токіо. — У неділю, 23-го липнял ц.р. в Японії відбулися вибори до вищої палати парляменту, в котрих правляча партія ліберальних демократів зазнала най гіршої поразки за останніх 34 роки, а переможцем вийшла соціялістична партія. Такий вислід виборів призвів до того, що прем'єр-міністер Сосукі Уно заявив свою готовість зрезигнувати.

Користаючи зі загального громадського невдоволення і різних скандалів, що в останніх часах навістили правлячу партію ліберальних демократів, їхня спільна опозиція здобула більшість місць у вищій палаті парляменту з усіх 252 місць. Тепер партія ліберальних демократів має більшість місць у нижчій палаті парляменту, тому вони й надальше залишаються при владі аж до крайових виборів.

На пресовій конференції після того, як проголошено висліди виборів прем'єр С. Уно заявив, що „вся відповідальність за прогру в цих виборах є моєю, тому я вирішив уступити зі свого посту". Продовжуючи відповідати на питання кореспондентів, С. Уно сказав, що не має жодних викидів сумління, бо старався впродовж того короткого часу, бо тільки сім тижнів, робити все, що було в його спроможності та якнайкраще. Він сказав, що відійде як тільки його партія знайде відповідного наслідника, а сподівається, що це здійсниться до 30 днів.

Експерти і знавці політичних подій в Японії твердять, що виборці втратили довір'я до ліберальних демократів, які при владі вже від 1955 року. Можливо, що їхня самопевність була й тим фактором, що спричинила їхній упадок, бо як сказав Рютаро Гашімото, генеральний секретар ліберальних демократів, „висліди виборів були багато гіршими, як ми цього сподівалися, ми не могли стерти з пам'яті виборців політичне недовір'я, що заіснувало останніми часами".

Сенат відкинув спробу припинити переговори з ПВО

Вашінгтон. — Реагуючи на заклики президента Джорджа Буша, Сенат в останній хвилині не проголосував законопроєкту, котрий був би сильно обмежив переговори ЗСА з Палестинською Визвольною Організацією. Пропозицію, яку відкинуто голосами 75 до 23 вніс сенатор Джессі Гелмс, республіканець з Північної Каролайни.

Все ж таки Сенат тоді проголосував голосами 97 до 1 багато більш гнучкий законопроєкт узгоджений обидвома партіями, проти якого тільки голосував сенатор Джессі Гелмс.

Законопроєкт запропонований сенатором Дж. Гелмсом вимагав припинення всяких переговорів з ПВО хіба, що Президент був би заручив, що кожний з представників ПВО на переговорах не був ніколи пов'язаний з терористичними діями проти американських громадян.

(Закінчення на стор. 3)

СОВЄТСЬКІ ВУГЛЕКОПИ ВІДКИНУЛИ ПРОПОЗИЦІЇ УРЯДУ

Москва. — Генеральний секретар ЦК КПСС і президент країни Міхаїл Горбачов та голова Ради міністрів Ніколай Рижков звернулися до страйкуючих вуглекопів Совєтського Союзу з просьбою припинити страйк, запевнивши їх, що вимоги страйкуючих будуть виконані. Однак вуглекопи в Україні відмовилися виповнити просьбу, заявивши, що вони не вірять словам.

Згідно з даними совєтського пресового агентства ТАСС і московських газет, нині в Совєтському Союзі страйкує понад 500,000 вуглекопів. Страйком охоплені Донбас, Караганда, Воркута. У Донецькому вугільному басейні в Україні — центрі вуглевидобутку країни — не працюють практично всі шахти.

У зв'язку зі страйком у неділю, 23-го липня, М. Горбачов звернувся до гірників через телевізію. Він сказав, що розуміє їх вимоги. За словами генерального секретаря, його радує, що гірники показали, як можуть розпоряджатися самі своїми справами без вказівок зверху. Він заявив далі, що розуміє страйкуючих, які втратили віру в обіцянки. Однак Горбачов сказав, що продовження страйку загрожує промисловості всієї країни і просив вуглекопів вернутися на працю. Раніше Горбачов закликав до чистки в партії, щоб усунути тих, які є проти перебудови.

Член страйкового комітету в Донбасі Ніколай Баландін повідомив журналістів, що Верховна Рада ССР готова прийняти делегацію страйкуючих і розглянути їх вимоги. Це мало статись в понеділок, 24-го липня.

АП повідомило, що страйкарі продовжували демонстрацію в Донецьку у суботу і неділю.

Страйк у Донбасі почався 15-го липня під впливом страйку у Кузбасі. Вуглекопи Караганди і Воркути приєдналися до страйкарів 16-го і 17-го липня. Вуглекопи Кузбасу погодилися вийти на працю, але попередили: якщо уряд не виконає своєї обіцянки, страйк відновиться.

ПРИВІТАННЯ, РЕЗОЛЮЦІЇ І РЕКОМЕНДАЦІЇ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

ПРИЙНЯТІ НА ЗВИЧАЙНИХ НАРАДАХ НА СОЮЗІВЦІ У ДНЯХ 22-го до 26-го ТРАВНЯ 1989 РОКУ

Головний Уряд Українського Народного Союзу, зібраний на своїх річних нарадах на Союзівці в тижні від 22-го до 26-го травня 1989 року:

1. Шле як завжди свій братський привіт українському народові під совєтською займанщиною, що в останньому році поруч своєї невтомної боротьби за свою національну самобутність зазнав новий незміряний своїми наслідками удар із найбільшою атомовою катастрофою яка мала місце саме у серці України. Глибоко співчуваючи своїм братам, які ще далі терплять від вибуху на атомній станції в Чорнобилі та інших екологічних занедбань. Головний Уряд УНС закликає всіх своїх членів продовжувати і пожвавлювати свою активну участь в усіх акціях скерованих на допомогу українському народові на його віковічних землях.

2. Вітає в пошані ієрархію наших Церков та проводи наших церковних об'єднань, вітає нашу світову громадську надбудову та інші крайові централі, вітає проводи і членів наших крайових і місцевих харитативних, наукових, молодечих, жіночих, економічних та всіх інших установ і закликає всіх своїх членів активно включатися в усі їхні акції ведені для добра нашої громади і нашого народу.

3. Відзначаючи своє 95-ліття, клонить голову перед своїм патроном Тарасом Шевченком у 175-ліття з дня його народження і солідаризується з українським народом у його стремліннях саме у цьому році добитись удержавлення українсько мови в Україні, леґалізації Українських Церков, а в дальшому й повної незалежности та удержавлення.

РЕЗОЛЮЦІЇ КОМІСІЇ ДЛЯ КАНДАСЬКИХ СПРАВ

Усі члени Комісії для Канадських Справ одноголосно ствердили велику й відповідальну ролю УНСоюзу в усіх ділянках нашого національного життя та його культурного росту. З огляду на те закликають усі Відділу УНС в Канаді докласти зусиль, щоб вдержати УНСоюз міцною, одноцільною, скоординованою громадською і фінансовою українською установою.

Таке широке завдання вимагає на терені Канади повної мобілізації всіх союзових сил, активізації відділових секретарів та урядовців Окружних Комітетів, виконання кожного року організаційних плянів, піднесення організаційних кваліфікацій союзових урядників і влаштовування секретарсько-організаційних курісв.

Для кращого адміністрування союзовими кадрами, для частішої контрольної дії, для приспішення зростання членства, для виконання реально практичної, але скооординованої дії в цілій Канаді, специфіка канадського терену вже сьогодні вимагає повної, гармонійної співпраці й співдії відділових управ із Окружними Комітетами. Всі Окружні Управи повинні повністю співпрацювати з організаційним апаратом, із Канадським Представництвом і своєчасно повідомляти його про висліди їхньої праці.

Розв'язка цих важливих питань і виконання цих невідкладних потреб вимагають прийняти і схвалити для Канади наступні резолюції:

1. Члени Головного Уряду УНС в Канаді відбувають щонайменше два рази в році своє спільне засідання, на якому обговорюють піврічні пляни праці, підсумовують органзіаційні здобутки і накреслюють плян праці на наступне півріччя. У згаданих засіданнях обов'язково бере участь головний предсідник УНС або визначений ним відпоручник.

2. Усі мортґеджові позички уділювані в Канаді повинні бути узгіднені з Канадським Представництвом.

3. Закупити дім або винаймити приміщення в якому могли б працювати союзові урядовці, організатори та секретарі. Там повинна б бути картотека членів Відділів УНС в Канаді. Власний дім піднесе престиж УНС в Канаді.

4. Видати книжку про працю УНСоюзу в Канаді. Така книжка познайомить канадську громаду зі заслугами УНСоюзу для української громади на поселеннях.

5. Кандаське Представництво повинно мати безпосередній контакт з молоддю та професіоналістами. Повинно знайомити громаду з працею УНС даючи оголошення до місцевої преси і на радіо. Для цього треба схвалити наступний бюджет:

БЮДЖЕТ КАНАДСЬКОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА

Оранізатор	$40,000.00
Секретар для бюра	20,000.00
Організаційні видатки	20,000.00
Бюро (приміщення, телефони)	15,000.00
Оголошення	5,000.00
Кошти засідання Канадського Представництва	15,000.00
Видання книжки про УНС в Канаді	10,000.00
Разом	**$125,000.00**

У засіданні Комісії для Канадських Справ брали участь: **д-р Іван Флис, Уляна Дячук, мґр Іван Геврик, ред. Василь Дідюк, Текля Мороз.**

Резолюції прийнято одноголосно.

РЕЗОЛЮЦІЇ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ

1. Поробити всі заходи для того, щоб при помочі секретарів та відділових урядовців, членів Головного Уряду і його почесних членів придбати в ювілейному році УНСоюз, що є також передконвенційним роком 2,000 членів. При тому зобов'язати всіх членів Головного Уряду та його почесних членів придбати в тому році щонайменше по 5 нових членів.

2. Запросити голів Окружних Комітетів, щоб вони допомогли у виконанні наміченої мети активізуючи неактивні Відділи.

3. Під час осінніх місяців відбути організаційні наради в усіх Округах Америки й Канади. Ті наради повинні бути стимулом для організування нових членів.

4. Повести акцію закладання нових Відділів як у Америці так і Канаді.

5. Професійні організатори повинні мати визначену квоту членів на кожний місяць, суму їх забезпечення і висоту річної вкладки від членів. Нові члени повинні заплатити щонайменше квартальну вкладку.

6. Продовжувати уділювання грошових нагород ґрадуантам шкіл українознавства в Америці та Канаді.

7. Поробити заходи, щоб фінансовий Відділ при помочі компюторів своєчасно виплачував секретарям ванагороду за збирання вкладок.

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

У ВАШІНҐТОНІ, ВІДЗНАЧАЮЧИ 20-ту річницю ступлення людини на поверхню Місяця, президент Джордж Буш запропонував щоби Америка збудувала постійну базу на Місяці, вислала експедицію на Марс і розпочала „постіне заселення космосу". При урочистому відкриті меморіяльної поштової марки, на якій зображено як два американські астронавти застромлюють американський прапор на поверхні Місяця та яка має за ціль також відзначити 20-ту річницю успішного полету на Місяць міжпростірної ракети „Аполло 11", президент Буш вперше запропонував такі делекойдучі проєкти, для винахідників ЗСА та підготував ґрунт для широких обворовень нових проєктів. Учасниками відзначування цих урочистостей були також два члени залоги „Аполло 11", Майкл Коллінс і Ніл Армстронг.

ВИДАВНИЦТВО САЙМОМ І Шустер подало до відома, що колишній президент ЗСА Ричард Ніксон пише автобіографічну книжку. Книжка появиться друком весною наступного року, а її перший наклад буде 200,000 примірників. Згадане видавництво розповсюдило заяву автора, в якій він пише: „Книга відображує та описує все моє життя з точки зору приватного громадянина, і політака". В цій заяві 76-літній Ніксон каже, що книга розкаже про всі події його життя. З цього можна догадуватись, що в книжці він плянує також розказати й про широко відому Вотерґейтску аферу. Р. Ніксон написав вже кілька книжок і на відміну від більшости політиків він пише сам, не шукає помочі журналістів чи письменників.

ФІНАНСОВА КОМІСІЯ В ПАЛАТІ Репрезентантів одобрила бюджет на 1990 рік, в котрому є також включена допомога для потребуючих країн. На всю закордонну допомогу призначено 14.35 біл. дол., а в цій сумі вже включено й 100 міл. дол. допомоги Польщі та 25 міл. дол. допомоги Мадярщині, які обидвом країнам прибіцяв президент Джордж Буш, будучи недавно на відвідинах в цих країнах.

У СВІТІ

ПІД ЧАС ПІВГОДИННОЇ зустрічі з міністром закордонних справ Філіппін Раулем Мангляпусом голова совєтської держави і Комуністичної партії Міхаїл Ґорбачов запросив президента Філіппін Коразон Акіно відвідати Совєтський Союз навесні наступного року. Після зустрічі зі совєтським лідером Р. Мангляпус сказав репортерам, що коли під час розмови була порушена тема про військові бази ЗСА на Філіппінах, Ґорбачов зауважив, що це питання є внутрішньою справою Філіппін і він не бажає висловлювати свою точку зору. Мангляпус зустрічався у Москві також зі своїм совєтським колегою Едуардом Щевардназе.

УРЯД ГРЕЦІЇ ПОВІДОМИВ, ЩО попросить парлямент зайнятися розслідуванням діяльности колишнього прем'єр-міністром Папандреу у зв'язку з купівлею 40 французьких винищувачів-бомбардувальників типу „Міраж-2000" на суму 1.6 біл. дол. Просьба уряду була оголошена кілька годин після того, як парлямент повідомив про розслідування діяльности колишнього прем'єра соціяліста у зв'язку з мільйоновими банківськими махінаціями.

ЗА ДАНИМИ, ОДЕРЖАНИМИ розвідчими супутниками, а також з інших джерел ЗСА прийшли до висновку, що комуністична Корея має все необхідне для виробництва нуклреарної зброї. Якщоподібне станеться, то світ може опинитися в небезпеці, бо режим Кім Ір Сена є одним з найбільш ортодоксальних і войовничих комуністичних режимів. Особливу турботу висловлює Південна Корея, яка постійно дістає погрози від агресивного північного сусіда. З'єднані Стейти попросили Совєтський Союз і Китай вплинути на Північну Корею з тим, щоб вона не приступала до створення власної нуклеарної збрoї.

ЯК ПОВІДОМИЛА ГАЗЕТА „Вашінгтон Пост", депутат Верховної ради Борис Єльцин, в минулому знятий з посади голови московських комуністів і виведений зі складу Політбюра, оголосив, що має намір зформувати у Верховній Раді опозиційну групу. Покликуючись на слова Б. Єльцина, газета пише, що вже 300 депутатів дали згоду ввійти в опозиційну групу. Єльцин підкреслив, що його група не стане „суперницею" Комуністичної партії. За словами Єльцина, перше засідання групи відбудеться 29-го і 30-го липня.

ПРЕДСТАВНИК СЕЙСМОЛОГІЧНОГО інституту при Мюнхенському університеті повідомив, що в районі Баварських Альп стався землетрус, сила якого досягала 3.8 степеня за скалою Ріхтера. Місцева поліція повідомила, що підземні поштовхи не принесли значної матеріяльної шкоди. Людських жертв нема.

НАЙНОВІШЕ ЧИСЛО ВІДОМОГО журналу „Тайм" з 24-го липня ц.р. надрукувало обширне інтерв'ю з лавреатом Нобелівської нагороди Александром Солженіциним. Причиною, що таке інтерв'ю відбулося була поява англійською мовою нецензурованого видання його роману „Серпень 1914", що є частиною історичної епопеї „Червоне колесо". На початку цього обширного інтерв'ю є вступна стаття, яка знайомить читачів з життям автора у його посілості коло місцевости Кавендіш у Вермонті, про те як він працював в ЗСА над пропущеними розділами роману та про його погляди на те, що тепер в СССР почали друкувати його твори повністю.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ КОРЕСПОНДЕНТ пресового агентства Ассошієйтед Пресс Мохаммед Салям, у четвер, 20-го липня, тисячі мешканців Бейруту втікали з міста, рятуючись від артилерійського вогню. Сирійські війська і християнська міліція почали артилерійський дуель нечуваної досі інтенсивности. Кожну хвилину ворогуючі сторони випускали не менш як по 30 стрільнів. За даним місцевої поліції, дев'ять осіб були вбиті і 56 поранені. За минулі чотири місяці лише у Бейруті загинули 429 осіб і 1749 були поранені.

ЯПОНСЬКІ ВЧЕНІ РОЗРОБИЛИ оригінальну методу, яка дає змогу пацієнтові відбути за п'ять хвилин повне медичне „бадання", не виходячи при цьому зі свого дому. Основою комп'юторної програми є анкета, яка містить 233 запитання. Дані анкети запускаються в комп'ютор, який не лише повідомить про стан здоров'я людини, але й порадить, до якого лікаря йому слід звернутися.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to: Svoboda
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Два обличчя Ґорбачова

Недавно Міхаїл Ґорбачов перевів три дні на офіційних відвідинах у Франції. У цих трьох днях, виголосивши кілька промов, він задокументував ще раз, що при всьому нашому оправданому негативізмі супроти білих чи червоних володарів Кремля, не можна забути історично-політичної аксіоми, що хід подій залежить не від їх автоматизму, а від людей. І тому й знак рівности для всіх росіян, які свій патріотизм утотожнюють з єдинонеділимством, не обов'язує при оцінці всіх аспектів сучасної ситуації в Евразії і при оцінці Міхаїла Ґорбачова. Погляд, що „Ґорбачов нічого не змінив" — спрощує проблему й ображує коментарів, які спираються на фактах. Увесь світ знає, що всі чистки, що їх переводив Ґорбачов, всі його реформи із всіма обіцянками перевести чудо під гаслом перебудови — це розпачливе шукання виходу з економічної кризи, яка за минулі чотири роки, від приходу до влади Ґорбачова, ні трішки не поправилася.

Дехто зі західних коментаторів-аналітиків порівнює Ґорбачова з цирковим штукарем, що ген високо крокує на линві, намагаючися зберегти рівновагу, бо втрата балансу на ній — це певний загин. Таким акробатом він виявився і під час свого перебування в минулому тижні у Франції.

Знаючи, що зорганізований у НАТО західний світ завжди лякається совєтської агресії, одверто проповідуваної гаслом „Ми вас угробимо", — Ґорбачов промовляв, як янгол миру. Він покликався у своїй великій промові у Штрасбурзі на „нашу спільну європейську батьківщину", наче відповідаючи на недавний заклик президента Буша, щоб СССР приступив до світу вільних країн. Ґорбачов підкреслив знову, що „минувся час війни" і що „недопускальним є користування силою для здавлення руху будь-якої країни". У перекладі на політичну мову це значить, що Совєтський Союз не здавлюватиме танками свободолюбний рух, так, як це зробив збройною інтервенцією у Східній Німеччині 1953 року, на Мадярщині 1956 року і в Чехо-Словаччині 1968 року. Він ще раз відкликав, уневажнив ганебну „доктрину Брежнєва", яка „доволяла збройною силою рятувати комунізм" московського зразка скрізь, де самі комуністи той зразок заперечували. Називаючи по імені Польщу й Мадярщину Ґорбачов признавав, що там „проходять великі зміни". Він заявив, що СССР вже „добровільно" розпочав редукувати свої наземні війська, які — до речі — перевищують наземні війська НАТО у відношенні 7:1. А втім, виступаючи з промовою у славетному паризькому університеті Сорбонні — той сам Міхаїл Ґорбачов недвозначно погрожував, щоб Захід не старався заманювати ніякої „соціялістичної" країни „на свій лад". Він запевняв, що й ті країни, де тепер проходять реформаторські зміни (Польща, Мадярщина), — залишаються „соціялістичними". І хоч у промовах Ґорбачова іскрилося від слова „демократія", він ні разу не пояснив, яка різниця буде між отим новим соціялізмом і давнім, про який говорили большевики від жовтня 1917 року.

У Парижі Ґорбачов обурився на великий тамошній щоденник „Фіґаро", який висловив здогад, що дні Ґорбачова пораховані. Очевидячки подратований такою статтею у Парижі, куди він приїхав, як запрошений гість, Ґорбачов заговорив принизливо про „буржуазну пресу", заглянувши до цього большевицького словника, яким і по нинішній день користуються большевики. Ніхто інший, а сам французький міністер закордонних справ Ролянд Дюма прирівняв Ґорбачова до водія авта, який іде по дуже вузькій дорозі. А професор Бостонського університету Волтер Клемес твердить, що Совєтському Союзові потрібний „мир і добробут" та гадає, що СССР погодиться на „невтралізацію" всього европейського континенту, коби тільки можна було в умовинах повної безпеки санувати економіку („Ню Йорк Таймс" з 16-го липня ц. р.). У теорії така порада може розумна, у практиці неможлива до виконання. Ніхто у світі не повірить, що Совєтський Союз може піти за зразком Австрії, яка у так званому „державному акті" у 1955 році погодилася бути невтральною і мати мінімальну збройну силу для забезпеки спокою внутрі своєї країни. І можна сумніватися, чи навіть Західня Німеччина, яка оваційно вітала і звеличувала Ґорбачова, проміняє НАТО на невтральність австрійського зразка. Джордж Буш зискав собі загальну пошану у всіх країнах НАТО своєю обережною і скептичною політикою супроти СССР. І соціял-демократ Франсуа Міттеран, президент Франції, був у своїх привітальних промовах і тостах у присутності Ґорбачова — дуже обережний. Ґорбачов, маючи проти себе опозицію партійного адміністраційного апарату, мусить говорити приємні слова і для Заходу і для запеклих марксистів. Але ходити на високій цирковій линві дуже рисковано.

Микола Руденко

НЕЗВИЧАЙНЕ І НЕБУВАЛЕ

Ми вже звикли, що з Совєтського Союзу надходять хвилюючі вісті, але останній тиждень перевершив усі наші сподівання. Близько мільйона шахтарів страйкує у Совєтському Союзі. Мільйони тонн вугілля, видобуті й покищо не видобуті, лишаються на десятках союзних шахт незавантаженими в залізничні вагони, яких ждуть по всіх усюдах. Це означає, що металургійні заводи й теплові електростанції також повинні спинитися. І головне, страйк не вгасає, а розростається, мов лісова пожежа.

Цікаво, що столичний Центральний Комітет профспілок вирішив підтримати страйкарів — вперше за всю історію совєтської влади. Шахтарям дозволяють створювати страйкові комітети, забезпечують їх приміщеннями й навіть засобами зв'язку. Це називається „гра в піддавки" — коли немає іншої ради, доводиться потроху піддаватися. Але при цьому вдавати, що тебе це навіть радує.

Проте голі обіцянки спроможні заспокоїти лише примхливих дітей. Шахтарі, люди суворої професії — не діти. І, до речі, їхні вимоги не передбачають чогось надмірного — страйкарі вимагають поліпшення житлових умов, забезпечення харчовими продуктами й промисловими товарами, скорочення бюрократичної надбудови тощо. Лише півтора року, як мені вдалося покинути сибірське заслання. Я мешкав у робітничому гуртожитку, отже знаю умови, в яких змушена жити робітнича кляса Сибіру. Уже тоді, півтора року тому, робітники перебували на грані голоду. Але ж відомо, що за цей час становище з продовольчими товарами значно погіршилось. І треба сказати, що так звані командири виробництва звикли безкарно принижувати трударів, навіть брутально глумитися над ними.

Я походжу із родини донецького шахтаря. До мене в заслання приїздила сестра із Донбасу. Вона заздрила нам, сибірякам: „Тут у вас хоч картопля є". У Донбасі на той час кілограм картоплі коштував два карбованці. Про інші продукти й казати годі. А зарплата шахтарів — людей, які вимушені в чорній безодні ризикувати життям — майже не різнилася від зарплати чиновника районного маштабу. Та ще й дивлячись, якого саме чиновника — рядовий партапаратчик отримував більше. А якщо врахувати спецпайки, то шахтар проти нього виявиться зголоднілим голодранцем. Отож не дивно, що вслід за Кузбасом завирував Донбас, гірняки Воркути й Червонограду, шахти Караганди, Ростовської, Дніпропетровської та Львівської областей.

Загалом у Совєтському Союзі сьогодні застрайкувало двісті вугільних шахт. Майже вся гірнича промисловість велетенської імперії виявилася скована страйком. Такого на українській землі не траплялося ніколи — скільки себе пам'ятає робітничий люд. Ґорбачов протягом тижня двічі виступив перед народом. Ситуація катастрофічна. Він не приховує, що партія втрачає пошану й владу, перетворюється на суспільний баляст. І це справді так: ніхто вже не слухає її недолугу, набридливу пропаґанду.

Разом з тим Ґорбачов боїться, що до шахтарів прилучаться металурги й залізничники. Це неминуче створить катастрофічну ситуацію для совєтської економіки взагалі. Перебудова зазнає такого удару, що важко навіть передбачити, чим усе це може завершитись.

Тим часом аґенство Ройтерс, посилаючись на офіційну особу із Донецька, передає: страйк у Донбасі щогодини поширюється, до шахтарів приєднуються інші підприємства. Вимоги шахтарів доволі поміркованi й навіть скромні: знов — таки, як і в Сибіру, забезпечення нормальним житлом, харчуванням, одягом тощо. Страйкарі вимагають ліквідувати „чорні суботи", коли трудящі фактично відробляють кріпацьку панщину. Водночас вимагають 40-відсоткової доплати за нічні зміни, ґарантованих вихідних, пенсій після двадцяти років шахтарської праці тощо. І головне — ґарантованого права інвестувати прибутки від реалізації власної продукції в економіку їхнього реґіону.

Кожна розумна людина мусить визнати, що ці вимоги не можна назвати надмірними. Не визнає їх надмірними й Ґорбачов. Але ж ось проблема: де брати харчі, щоб негайно нагодувати Кузбас і Донбас? Де брати мило, пральний порошок, нормальний одяг замість потворних виробів, котрими завалені універмаги? Адже ж сьогодні стало дефіцитом геть чисто все, що потрібне людині для найскромнішого побуту. А якщо навіть вдалося б ліквідувати всілякі дефіцити в Кузбасі й Донбасі, то завтра того ж самого вимагатимуть Москва й Ленінград. Як з ними бути?...

Що стоїть за лаштунками цих надзвичайних подій, як це відіб'ється на подальшому розвиткові суспільних відносин у Совєтському Союзі — цього покищо ніхто не знає. Тут усе нове, все незвичайне. Якщо раніше промовляла лише інтеліґенція, а робітнича кляса мовчала, то сьогодні навпаки: інтеліґенція затамувала подих, а робітнича кляса, яку досі вважали безголосою, заговорила громоподібним голосом. А попереду жодних надій на будь-яке поліпшення економіки. Навпаки: криза лише набрала видимих рис, кінця їй не видно.

В одному з останніх виступів Ґорбачова прозвучав натяк на якісь надзвичайні заходи, якщо страйк поширюватиметься далі. Які ж це заходи? Невже китайські? Але ж китайський уряд впорався з економічними проблемами: там позбулись того, що хапає за горлянку совєтських людей — позбулися голоду. А голод, як у нас на Донеччині кажуть — не тітка; особливо тоді, коли з нього не видно жадного виходу.

Я добре знаю Донбас. Отож мені відомо й таке: немає нічого небезпечнішого, аніж бодай у натяках погрожувати шахтарям.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Василь П. Сидоренко

Концерт хору „Музікус Бортнянський"

Минулого місяця в Торонто відбувся міжнародний фестиваль хорових ансамблів. Виступали хори з Канади, Америки, Англії, Еспанії, Фінляндії, Латвії, Болгаціі, Росії і Тибету. Поза офіційною програмою, брало участь безліч інших ансамблів. Між ними треба зарахувати „Музікус Бортнянський", котрий виступив 4-го червня ц. р., під диригентурою Мирона Максимова, у концертовій залі школи Бишоп Френсис Марокко. Виступ українсько-канадського хору неймовірно збагатив програму фестивалю своїм репертуаром українських народних пісень.

Для деяких любителів української клясичної музики виступ хору „Музікс Бортнянський" із концертом українських народних пісень був несподіванкою. А це тому, що ми звикли ділити хорові ансамблі на академічні та народні. Одні співають клясичну музику, а другі народну. Нам тепер видається, що „академічний"хор, як „Музікус Бортнянський" не має чого братися за народну пісню. Почерез це акапельний спів, найдавніший і найбільш притаманний нашому народові, зовсім занепадає. Коли жива українська хорова пісенність була перенесена з українських сіл до великих міст, нею заопікувалися такі композитори-клясики як Микола Лисенко, Микола Леонтович, Кирило Стеценко, Олександер Кошиць та інші. Але за совєтської влади, під керівництвом Григорія Верьовки, міщанські традиції заступили правдиве джерело нашої музичної культури і народна пісенність стала обмеженою гомофонічними обробками для виконання масовими „народними" хорами. Так що, коли хор „Музікус Бортнянський" виконує українські народні пісні в обробках Леонтовича та інших композиторів-клясиків, нам не треба дивуватися. Під розумним керівництвом М. Максимова ансамбль тільки відновлює традиції нашої музичної культури. Також, не можна забувати, що із найдавніших часів наша церковна і клясична музика розвивалася на зразках народної мелодики і хорової поліфонії.

Недавно в журналі „Україна" було інтерв'ю із Віктором Іконником, головним диригентом Київського Камерного Хору імені Б. Лятошинського. Він розповідав про те, як раніше ра-совєтська влада забороняла хорову музику поліфонічного стилю. Не тільки українську народну пісню, але і твори Максима Березовського, Дмитра Бортнянського, та Артема Веделя можна було виконувати лиш вибірково. Ще більше незрозумілою була сувора заборона творчости кращих представників золотої доби західнього Відродження: де Пре, Палестріна, Лассо та інших. Навіть студії музивного контрапункту були обмеженні. Під сімома замками була „Граматика музикальна" Миколи Дилецького, українського композитора-теоретика XVII ст. Сьогодні, каже Іконник, треба відновити поліфонічні традиції в українській хоровій творчості. Він радить, щоб „академічні" хорові ансамблі знову почали виконувати українські народні пісні в обробках композиторів-клясиків і, щоб молоді композитори писали нові твори на зразок нашої акапельної традиції.

У програмі концерту хор „Музікус Бортянський" виконав понад двадцять народних пісень в обробках М. Леонтовича, Б. Лятошинського, Г. Давидовського, М. Попенка, і Ю. Корчинського. Чудово прозвучали такі пісні як „Пряля", „Ой з-за гори кам'яної", „Дударик", „Прощай слава", „Тече вода" та інші. В обробках „Тиха вода" й „Іванку, Іванку" меццо-сопрано Олени Яцишин прекрасно солювала. Її теплий шовковистий голос чітко і легко злітав понад хорові акомпаньяменти. В оригінальних музичних творах Давидовського „Кобза" і „Бандура", хор уміло відтворював звуковими і мовними ефектами гру на тих струнних інструментах. Беручи під увагу, що чужинці переважають кількістю українських співаків в складі хору, ансамбль глибоко відчував настрій української пісенности. Згадуючи минулі концерти можна ствердити, що вимова українських слів чужинцями за кожним разом кращає. Взагалі хор, як ансамбль, сьогодні вже добре зіспіваний. Навіть по М. Максимову видно, що диригент як музичний керівник, вже осягнув високий професійний рівень почерез довгі роки мистецької праці.

Приємно, що у своїй творчій праці хор „Музікус Бортнянський" зайняв таку провідну ролю в культурному житті українського суспільства. На майбутнє вже навіть є пляни, щоб хор відвідав Україну із концертами нашої клясичної і народної хорової музики. Тоді, співпрацюючи із різними хорами України, ми зможемо разом нести українську музику у світ.

ЛИСТИ З УКРАЇНИ

До редакції надійшли листи з України, в яких віддзеркалюються сучасні події та реакція на них з боку громадян, зокрема в листах ідеться про відзначення Шевченкового ювілею 22-го травня. Подаємо скорочено зміст деяких листів. Ось, наприклад, що пише один з активістів УГС.

„...Наш стан став бурхливий, має плюси і мінуси. Те, що раніше говорили ми, тепер говорять на з'їзді в Москві, транслюється по телевізії, багато чого говорять і в пресі.

У Києві найбільшою подією останнього часу було, на мою думку, відзначення 175-річчя з дня народження Т. Шевченка 22-го травня. Якщо досі максимальна кількість людей біля пам'ятника Т. Шевченкові в цей день досягала приблизно 700 осіб — це в 60-их роках, торік теж було близько того, то тепер людей було близько 10,000. Держава проводила головні заходи двох фестивалів: величного концерту „В сім'ї вольній новій", сценою для якого був п'єдестал пам'ятника і східці до нього, а також цьогорічного унікального форуму „Від серця Европи — до серця України". Виступали київські поети Борис Олійник, Дмитро Павличко й Іван Драч (останньому заступник голови уряду України Марія Орлик надала слово після її оголошення про закриття мітинґу, після скандування натовпу „Слово Драчу!") а також пості: чеський поет Ярослав Голоубек, професор Французького національного інституту східних мов і цивілізацій Еміль Крюба (виступав вільно українською мовою), професор Гарвардського університету Григорій Грабович, болгарський письменник Кирил Кадійський, президент Канадського культурного товариства ім. Т. Шевченка Андрій Григорович, професор університету в Ріо де Жанейро Віра Вовк, китайський перекладач Ге Баоцюань, японський перекладач Тецуо Ендо, ленінградський шевченкознавець Петро Жур (українською), вірменський перекладач Левон Міріджанан, білоруський письменник Сяргей Законнікау, російська поетеса Лідія Григор'єва.

У виступах Грабовича і В. Вовк звучала стурбованість станом української мови в Україні. Ці деталі було скорочено у передачі українського телебачення наступного дня.

Неформали вперше за останні десятиріччя в Києві підняли тут блакитно-жовті прапори. Серед гасел, більшість яких була присвячена українській мові, було і таке: „Хай живе українська самостійна соборна держава!" На недовгому паралельному несанкціонованому мітинґу біля водограю виступали літературознавець і поет Євген Сверстюк, священик Української Автокефальної Православної Церкви отець Богдан Михайлечко та керівник історичної секції Українського культурологічного клюбу Гриць Міняйло, серед багатьох пісень лунав і гимн „Ще не вмерла Україна", заспівувала Ярослава Данилейко. Незабаром учасники цього мітинґу перейшли до пам'ятника, де саме виступав фолкльорний хор під керуванням Леопольда Яценка. Кілька прапороносців піднялися на східці по обох краях і розмахували стягами. В цей час, наскільки я зрозумів, групи атлетів у цивільному, понадіявшись на загальну увагу до концерту і звучання хору, намагалися тихо і спритно по одному схопити прапороносців і спровадити до своїх автобусів, які стояли на вулиці Рєпіна, а деякі пробували їздити і серед натовпу. Але перша така акція звернула на себе увагу. В результаті напасники схопили прапороносців,прибула рота спецпризначення в касках, в „подушках" спереду і ззаду, а кількатисячний натовп скандував „Ганьба!" „Ганьба!". Хвилин за 20 затриманих привезли і випустили. А з мегафону від автобусів лунало: „Товарищи! Продолжайте свой праздник! Никто вам мешать не будет!"

В газетах „Прапор Комунізму" та „Вечірній Київ" з'явилися дезінформації про цей інцидент, але у „Вечірньому Києві" з 27-го травня в обрамленні двох дезінформацій: „Те що тривожить. Сюжет на жовто-блакитному фоні" — автор Віктор Кузьменко й коментар заступника начальника УВС Київського міськвиконкому В.І. Шалошника — правдивий „Лист до редакції. Символіка і кийки" — автори Віктор Терен, член Спілки письменників СССР, Олександр Шарварок, член Спілки письменників СССР, Василь Яременко, кандидат філологічних наук, доцент КДУ, Володимир Сидоренко, член Спілки письменників СССР, Олександр Шугай, член Спілки письменників СССР. Вони зокрема наводять таку деталь: „Учасники свята оточили автобус, намагалися його затримати, але на допомогу міліції кинулися міцні чоловіки в бронежалетах та шоломах. Розмахуючи кийками, вони розчистили дорогу автобусу". „Як у нас в Києві сприймаються висловлювання М.С. Горбачова про право кожної нації на свою історичну символіку?! Чи у нас вона якось ніби заборонена?" — запитують шість письменників і літературознавців. В матеріялі В. Кузьменка є така важлива деталь: „Того ж дня правоохоронними органами була затрамана колишня студентка Оксана Корчинська, котра намагалася доставити до пам'ятника Кобзареві пакунок своєрідної атрибутики: ті ж таки жовто-блакитні прапорці і значки із зображенням Петлюри. На моє прохання мені була надана можливість переговорити з Оксаною Анатоліївною перед тим як після конфіскації цієї „геральдики" вона була відпущена.

Її та її однодумців (а вони відносять себе до неформального об'єднання „Громада") неабияк обурює, коли їх іменують „агентами ОУН", „голосами західніх радіослужб" і т.д. Вони — за перебудову".

(Закінчення на стор. 3)

ГОЛЛЯНДСЬКА ГАЗЕТА „ВОЛЬКСКРАНТ" повідомила, що 26-го червня відбулися секретні переговори між заступником міністра фінансів Ізраїля Йоссі Бейліном і членом виконавчого комітету Палестинської Визвольної Організації Абдуллахом Гуранєм. Посередником у переговорах був колишній міністер закордонних справ Голляндії Макс ван дер Стол. Про факт переговорів голляндську газету повідомив Аріф Сафієх, який очолює представництво ПВО в Голляндії. Дізнавшись про переговори, редакція звернулася до Ван дер Стола і колишній міністер підтвердив інформацію, яку передав Сафієх. Представник міністерства закордонних справ Голляндії так відповів на запитання газети: „Ми не були ініціяторами переговорів, але знали, що вони відбудуться".

Микола Бараболяк

ЩЕ ПРО УНІВЕРСИТЕТ ІМ. І. ФРАНКА У ЛЬВОВІ

I.

З великим інтересом прочитав я у „Свободі" (чч. від 7-го до 16-го лютого ц. р.) спогади Зенона Городиського про початки існування університету ім. Івана Франка і його дії в 1939-41 роках. Автор оправдано нарікає, що, крім його мемуарів, малощо появилось у пресі про той епізод у розвитку нашої виховно-наукової діяльности, а відходять люди, які могли б про те дещо сказати. Я вповні погоджуюся з З. Городиським, що ці два роки діяння університету під совєтською окупацією є ясним періодом в історії розвитку нашої науки, головно з уваги на те, що в організації і працях університету брали участь визначні наші учені як Студинський, Панчишин, Возняк, Сімович, Пастернак, Полянський, Терлецький, усіх не перелічу, що важливе тому, бо нині науковців цієї міри немає. Городиський написав досить на похвалу ректора Марченка, якого теплу, братню руку в діянні університету ми інстинктовно відчували, хоч не були свідомі його українського патріотизму.

Гординський обійняв своїми споминами цілий університет і дав сильветку цілости. Як студент права, він подав більше інформацій про факультет права, чим про інші відділення університету. Я постараюсь доповнити дещо інформації з позиції тодішнього викладача на правничому факультеті. З колишніх викладачів залишилось у вільному світі ще тільки двох викладачів — теперішній професор економії у Вашінґтоні д-р О. Вороняк і автор цих рядків, хоч ми не рахуємось в Америці правниками. Вороняк „перескочив" тут на економіку, я на політичні науки.

Зачнімо знову від початку організації факультету права у жовтні 1939 року. В „наказі" ректора про факультет права появилися такі номінації місцевих українців: д-р Володимир Вергановський — професор цивільної процедури і продекан наукової частини, д-р Давидяк професор карної процедури, д-р Марітчак — професор міжнародного права, Юрій Фединський — доцент цивільного права, Микола Бараболяк — доцент судоустрою і цивільного процесу, М. Топольницький — доцент цивільного права, Олександер Вороняк — криміналістика. Кілька слів про кваліфікації іменованих. Властиво насправді кваліфікованим на професора був тільки проф. Вергановський, габілітований доцент у львівському університеті ще за австрійських часів, за-польських суддя апеляційного суду у Львові, тобто найвищий ранґою суддя-українець. Польський уряд іменував був його на пропозицію парляментарної репрезентації суддею найвищого адміністраційного трибуналу у Варшаві, позиція рівна судді найвищого суду в Польщі, але він номінації не прийняв, бо був вдівцем, діти не бажали переноситись зі Львова, а покійний був батьком у першій мірі, перед кар'єрою. Проф. Вергановський помер 1946 року на селі біля Зальцбурґу, де проживав із родиною. Велика людина!

Кваліфікаціями Давидяка і Марітчака на професорів було їх професорування у нашому тайному університеті. Дивно мені було, що совєтська влада толерувала Марітчака, який мав зв'язки з УНДО і їздив як делеґат УНДО на міжнародні конґреси. Робилось боляче, що такий учений як Володимир Старосольський професор теорії права, і знавець карного права, до того людина радше соціялістичних переконань, був засланий зараз на початку совєтської влади, а Марітчак утримався до кінця. Тільки про трьох номінатів старшої ґенерації. Тепер про нас „молодих": Юрій Фединський був перед розвалом Польщі адвокатським кандидатом в канцелярії проміненгного львівського адвоката д-ра Івана Волошина. Брав участь у семінарії цивільного права проф. Пшибиловського, мав опінію здібного молодого юриста, з особливою прикметою доброго викладача-промовця. Кваліфікації М. Бараболяка: він не мав нагоди дістатись навіть на просемінар, чи не з уваги на надто „українське" прізвище. Зате пильно студіював цивілістичну літературу і писав постійно до журналу правників „Життя і Право". Не були то писання на високому науковому рівні. Але було в них досить, щоб зробити ними враження на організаторів факультету. Писання були по-українському, то вони зробили враження. Топольницького не знав я раніше як правника. Що допомогло йому дістатись на факультет, мені невідомо. Під час німецької окупації я про нього не чув. Читав я, що коли совєти повернулись до Львова він теж повернувсь на свій викладацький пост. Наймолодший із „молодняку" був Олександер Вороняк. Як собі пригадую, він щойно закінчив був університет, не був отже „обтяжений" минулим. Хоч наймолодший, він вибивсь між нами чи не на перше місце, як знаменитий організатор ляборaторії криміналістики і викладач предмету. Мав теж краще „соцпоходження" як інші викладачі. Одне треба при цій нагоді завважити: які б не були б наші тодішні кваліфікації на викладацькі пости, серйозне відношення до науки у нас тоді було, чого доказом, що і в нових умовах на еміґрації ми залишились у зв'язках із високими школами. Д-р Фединський як бібліотекар і професор права, д-р Вороняк професор економії, а я політичних наук. При праві залишивсь тільки д-р Фединський.

Продовження буде

Листи...

(Закінчення зі стор. 2)

Подій стає все більше, часу стає все менше, але я солідарний з думкою отця Богдана, що Україна воскресає...

В іншому листі, розповідаючи про це свято пишуть: „Був там іще один інцидент. Приблизно в пів до восьмої вечора до одного школяра, що фотографував святкування, підійшло кілька незнайомців у цивільному. Один з них смикнув хлопця за краватку і сказав: „Если я тебя еще здесь увижу, — то фотоапаратом голову розобью". А інші наказали йти на вул. Рєпіна. Там йому заламали руки і здали десяткові міліціонерів, що чатували в службовому автобусі. Ті хлопці своє діло знали туго. Вони насамперед одягли на нього наручники, потім обшукали підлітка з ніг до голови, засвітили й понищили всі фотоплівки, пообіцяли, що те саме зроблять і з фотоапаратом, принагідно вилучили примірник газети УГС „Голос Відродження", обматюкали, зняли наручники і відпустили, так і не пояснивши, хто вони — ті в цивільному, і ті — в формі, та в чому його звинувачують. Цей хлопець — учень 10 „Г" кляси Київської школи ч. 145 (адреса школи — вул. Шота Руставелі, 46) — Андрій Дідовик. Отак охоронці порядку вчать молодь. Але й громадськість потроху привчає владу пам'ятати, хто має бути господарем. Шевчеківське свято в Києві, як і недавні вибори народних депутатів у багатьох містах продемонстрували це досить переконливо".

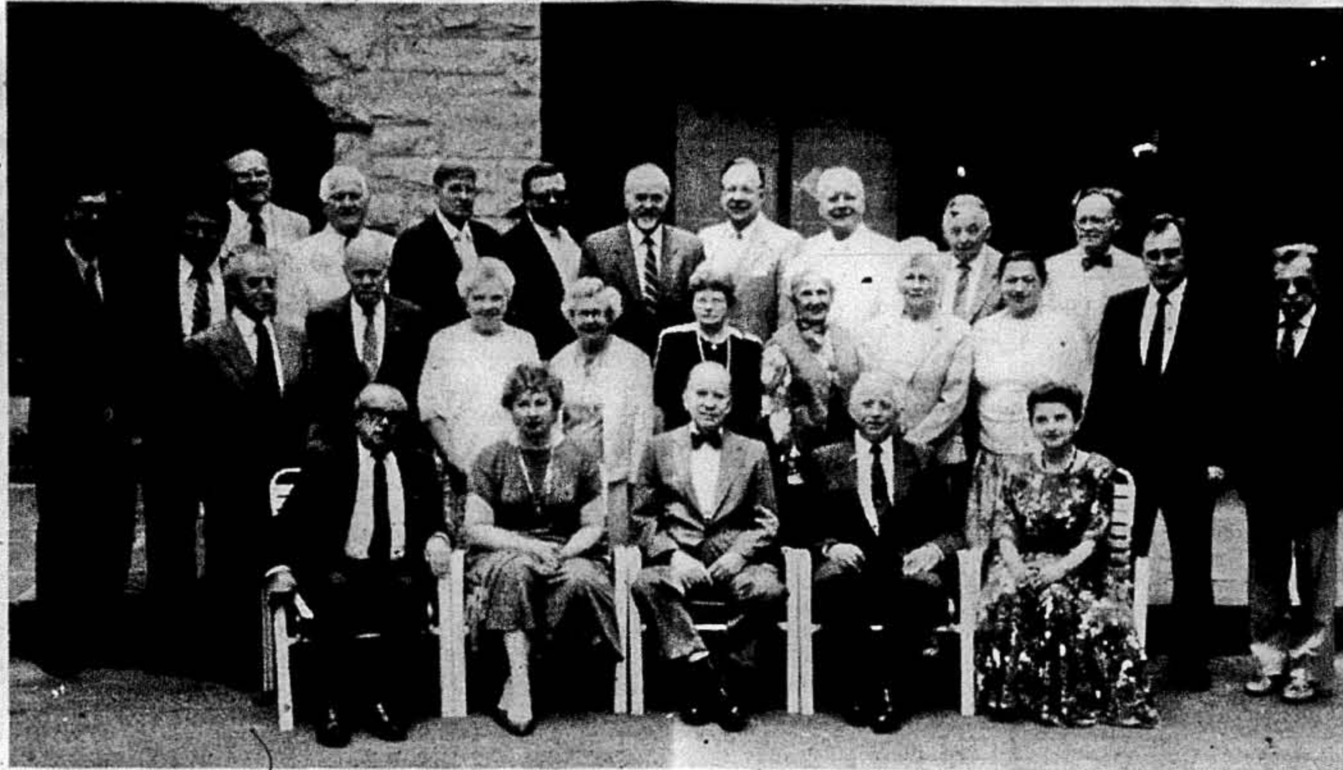
Один з учасників художньої самодіяльности також описує свої враження від поїздки до Черкас і Канева з концертом.

„В Черкасах відриття свята було 19-го травня о 7-ій годині по полудні. Це був великий святковий концерт, у якому ми участі не брали. Виступали переважно професійні колективи, а ми переодягнені у свої концертні строї були на стадіоні як глядачі. Тут виступали українці з різних країн світу. А коли стемніло — весь стадіон засвітив свічки. Потім відбувся фейєрверк — 175 вистрілів з гармат. Все відбувалося так велично і зворушливо, що сльози самі котилися з очей. Я тоді сказав хлопцям, що вперше в житті відчув себе таким щасливим, що дожив усе це побачити та ще й брати участь.

В суботу, 20-го травня, був ще один святковий концерт на стадіоні в Черкасах. В неділю, 21-го травня, о 8-ій ранку ми виїхали до Канева, де відбувся конкурс бандуристів. У Каневі біля кожних воріт був портрет Шевченка, вбраний у вишиваний рушник. Тут нас включили в програму концерту, тому вже було менше вільного часу, але від вражень не переставали плакати. На сходах, що ведуть до Тарасової могили, на кожній площадці кобзарі співали такі думи, що серце краялось. Тут, біля могили теж виступали представники з різних країн світу, не можна було наслухатись. Вечором того ж дня ми виїхали додому. В понеділок, 22 травня, мала відбутися велика Панахида, варто було бути, але нас повезли і я не знаю була вона в церкві чи на могилі Тараса. Жаль, що не був, але дякую Богові, що мав щастя побувати на такому святі й переконатися, що душа нашого народу таки не вмирає".

Привітання, резолюції...

(Закінчення зі стор. 1)

Головний Уряд УНСоюзу під час нарад минулого травня на Союзівці.

8. Побажаним є, щоб приготовити проєкт статутового оформлення Окружиних Комітетів згідно з резолюцією 31-ої Конвенції та передати його статутовій Комісії 32-ої Конвенції до затвердження.

9. З огляду на те, що до Америки й Канади почався приплив еміґрантів з України та інших країн пропонується, щоб адміністрація „Свободи", одержавши адреси таких осіб, висилала їм безплатно щоденник на протязі 6-ти місяців.

10. З метою, щоб відділові секретарі та інші урядовці мали більше ентузіязму до праці пропонується признати один тиждень безплатного побуту на Союзівці тим, які придбають на протязі двох років щонайменше 25 нових членів із життєвим забезпеченням.

11. З нагоди ювілею 95-ліття УНСоюзу пропонується підвищити винагороду секретарям за збирання членських вкладок за давні грамоти на пів відсотка.

У засіданні Організаційної Комісії брали участь: **д-р Ярослав Падох, мгр Іван Геврик, ред. Василь Дідюк, Марія Душник, Гелен Олек-Скат, Анна Гарас, Василь Пастушок, Роман Татарський і Степан Гавриш.** Присутнім був теж головний предсідник **д-р Іван Флис.**

Резолюції прийнято одноголосно.

РЕКОМЕНДАЦІЇ ЖІНОЧОЇ КОМІСІЇ

1. Члени УНСоюзу повинні включитися в акцію висилання біблій на Україну.

2. Стверджується потребу висилання одягу до Бразилії й Польщі. Додаржується, щоб члени збирали одяг та висилали його потребуючим до згаданих країн.

3. Члени повинні збирати інформації про новоприбулих іміґрантів з метою, щоб допомогти їм та морально піддержати їх.

4. Заохочується жінок, членок УНСоюзу, займати провідні місця у відділах УНСоюзу як теж поширювати його братську діяльністьь

За Жіночу Комісію: **Ґльорія Пашен, Ґеновефа Жеребняк, Марія Душник, Уляна Дячук, Анна Чопик, Гелен Олек-Статт, Текля Мороз, Анна Гарас.**

Рекомендації прийнято одноголосно.

РЕКОМЕНДАЦІЇ КОМІСІЇ СОЮЗІВКИ

Беручи до уваги, що Союзівка є важливим братським набутком для членів УНС, і;

Тому що Союзівка на протязі майже 40 років йшла на зустріч братським, культурним та товариським потребам членів УНС, і;

Тому що Союзівка є потенціяльним засобом для приєднання членів до УНСозюзу, і;

Тому що Головний Уряд УНС є зобов'язаний дальше давати фінансову і моральну допомогу Союзівці в її перебудові та відмолоеженні;

Головний Уряд УНС рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові наступне:

1. Продовжувати давати фінансову допомогу Союзівці на потреби відновлення давніх приміщень, побудову нових, модерних приміщень як також на ведення братської, культурної та товариської діяльности.

2. Покликати панель т.зв. „Синя стяжка", у склад якого входили б архітекти, будівничі, інженери та інші — всі українського роду — для того, щоб вони розлянули фізичне положення Союзівки та зладили головний плян на довшу мету для її розбудови, що включало б збільшення кількости приміщень для гостей, нову їдальну, закритий басейн і інше, так, щоб зробити Союзівку модерним ресортом.

3. УНСоюз закупить не пізніше, як до року для вжитку Союзівки факс-машину та заведе компюторську систему, щоб переводити справню реєстрацію гостей, інвентуру, рахунки і т.п. за суму, яка не перевищала б 50,000 дол.

4. УНСоюз набуде для Союзівки нову телефонічну систему, яка уможливила б вживання телефону в усіх існуючих кімантах для гостей як теж і в майбутніх приміщеннях.

5. Запропонувати на Конвенції УНС у 1990 р. зміну до статуту, щоб встановити Комісію Союзівки як постійну Комісію при Головнім Уряді, яка відбувала б засідання щонайменше двічі на рік.

6. У 1991 р. припадає 70-ліття відродження Української Автокефальної Православної Церкви в Києві, Україна під проводом Їх Блаженства Митрополита Василя Липківсьього. УНСоюз відмітить цю історичну річницю і здвигне на Союзівці бронзове погруддя Митрополита Василя Липківського.

За Комісію Союзівки: **Володимир Квас, Евген Іванців, Нестор Олесницький, Алік Худолій, Тарас Максимович, Ґльорія Пашен, Андрій Кейбіда, Василь Пастушок, Ґеновефа Жеребняк, Степан Гавриш.**

Рекомендації прийнято одноголосно.

РЕКОМЕНДАЦІЇ КОМІСІЇ МОЛОДІ

1. В 1989 році святкуємо 175-ліття з дня народження Тараса Шевченка. З тієї нагоди закликаємо всю українську молодь не занехувати та плекати свою рідну мову.

2. Продовжувати давати моральну і матеріяльну допомогу молоді, студентам і організаціям молодих професіоналістів у їхній праці на науковому, культурному, спортовому і братському полі. Для цього вживати Союзівку та користуватися „Свободою" і „Українським Тижневиком".

3. Відділ Братської Діяльности УНСоюзу повинен нав'язати контакт з молодечими українськими організаціями, членство яких складається з осіб у віці від 25-45 років, отримати їхні адреси та постійно заохочувати їх брати участь у всіх тих імпрезах, що їх спонзорує УНСоюз.

4. Зладити програму для повних стипендій на протяг чотирьох років для студентів, які студіюють журналістику або політичні науки, яка вимагала б, щоб стпендіяти, після закінчення студій, працювали для УНСоюзу щонайменше на протязі двох років.

5. Влаштувати на Союзівці осінню „братський вікенд", який допоміг би зацікавити УНСоюзом молодь у віці від 25-45 років життя.

6. Комісія Молоді підтримує всі крайові та місцеві спротові програми, які мають на меті зацікавити молодь працею УНСоюзу.

За Комісію Молоді: **Алік Худолій, Евген Іванців, Нестор Олесницький, Анатолій Дорошенко, Тарас Максимович.**

Рекомендації прийнято одноголосно.

РЕКОМЕНДАЦІЇ СПОРТОВОЇ КОМІСІЇ

1. Провірити можливості створення Краєвої Спортової Програми, яка включала б поодинокі Округи та ті Відділи, які є зацікавлені спортовою діяльністю.

2. Підтримати заплянований Комісією Молоді на осінь 1989 року „братський вікенд", який включатиме кругольний турнір в дні 25-го листопада 1989 року.

3. Призначити суму 15,000 дол. на спортову діяльність в сезоні 1989-1990

4. Відділи УНСоюзу повинні активно підтримати Крайовий Ґольфовий турнір, що вілбудеться в 1989 році.

5. Спортова Комісія висловлює признання організаторам Української Вільної Олімпіяди та Здвигу Молоді, що відбулися у Філядельфії у 1988 році під час вікенду з нагоди Дня Пам'яти. При тому Спортова Комісія заохочує організаторів відбувати такі змагання і в майбутноьму.

Спротова Комісія дає признання УНСоюзові за його моральну і матеріяльну підтримку в усіх того рода починах.

За Спортову Комісію: **Алік Худолій, Ґльорія Пашен, Марія Душник, Текля Мороз, Гелен Олек-Скатт, Анатолій Дорошенко, Андрій Джула, Зенон Снилик.**

Рекомендації прийнято одноголосно.

РЕКОМЕНДАЦІЇ КОМІСІЇ СЕНЬЙОРІВ

1. Комісія з жалем стверджує, що Екзекутива УНС не поступила ані крок вперед у завершенні будови кольонії для старших членів УНСоюзу, згідно з плянами за останні 13 років.

2. Будинок „Галич", який збудовано для самітніх осіб — 11 кімнат — не відповідає вимогам подруж.

3. Треба було, згідно з плянами і ухвалами, збудувати мешканеві доми і кондомінюми для старших віком союзовців, які хочуть жити в околиці Союзівки, зліквідувавши свої доми в різних місцевостях.

4. Проголосити у „Свободі", що УНСоюз збудує приміщення і доми для старших віком союзовців тоді, коли зголосяться охочі. Коли таких зголошень не буде, тоді ясно, що не треба нічого будувати. Комісія стверджує, що УНСоюз мусить поважно взятися до того діла, бо досі були лише обіцянки.

5. Тому, що поради і пропозиції сеньйорів не знайшли апробати Екзекутивного Комітету УНС, комісія не хоче повторятися — вважає, що існування комісії є зайве.

За Комісію Сеньйорів: **Степан Куропась, Ярослав Падох, Володимир Запаранюк, Ґеновефа Жеребняк, Анна Чопик, Анна Гарас.**

Рекомендації прийнято одноголосно.

Сенат...

(Закінчення зі стор. 1)

Натомість партійний законопроєкт, що його запропонували провідник більшости Джордж Мічелл, демократ з Мейну і провідник меншости, Боб Дол, республіканець з Кензасу, зупинить переговори тільки тоді якщо Президент напевно знає, що котрийсь з представників ПВО брав активну участь в терористичних акціях і тільки тоді, якщо президент Буш буде уважати за відповідне повідомити Конгрес про це.

Сенатор Дж. Гелмс очевидно не був вдоволений таким поворотом справи і назвав прийнятий законопроєкт „нічим іншим як фіговим листком", що дозволяє Державному департаментові продовжувати це, що вони робили досі".

Одначе опоненти його законопроєкту сенатори Дж. Мічелл і Боб Дол заявили, що справа „тут не в тому чи потурати терористам та їхнім акціям, але діло тут в тому чи продовжувати зусилля, щоби осягнути мир на Близькому Сході", як й те „чи дозволити президентові ЗСА провадити закордонною політикою ЗСА".

ЗСА почали переговори з ПВО в грудні минулого року після того, як голова ПВО Ясір Арафат засудив тероризм і погодився на існування Ізраїля.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на **ПАТРІЯРШИЙ ФОНД** зложили

IV — 89

по 100.00 дол. інж. Евген і Ірина Мельник (у пам'ять брата бл. п. Івася Чорнія — колишнього довголітнього книговода, інспектора „Народної Торгівлі" у Львові у десяту річницю смерти), д-р Роман Смик (даток за 2-ий квартал 89 р.);
по 50.00 дол. Андрій і Катерина Бук (у пам'ять приятеля бл. п. Петра Ґули, Мирон Бучак (на висилку релігійних книжок в Україну);
по 35.00 дол. Олена Филипович (на вислання книжок в Україну);
30.00 дол. д-р Романа Навроцька;
по 25.00 дол. Микола і Теодозія Головчак (замість квітів на могилу бл. п. Стефана Паславського), Володимир Саляк;
по 20.00 дол. Йосиф Губчак, Петро Стефанів з Родиною, Володимир Сенежак, Анна Сташко, Н.Н. Філядельфія;
15.00 дол. Михайло іОлена Егнів;
10.00 дол. Омелян і Юлія Урбанські;

На радіопрограму „Голос Української Діяспори" зложили:
3,000.00 дол. Український Народний Союз в Джерзі Сиіті, Н.Дж. (за рік 1986, 1987 і 1988);
200.00 дол. Українська Щадниця у Філядельфії (за лютий і березень ц.р.);
50.00 дол. Стефан Біда;
25.00 дол. Іван і Софія Головка (з нагоди празника Воскресення Христового).

1,000.00 дол. Люба Палашевська — 500.00 дол. на УКУ в Римі та 500 дол. на Собор Св. Софії в Римі.

560.00 дол. — 1-ша рата зі збірки Українського Патр. Товариства, Відділ в Баффало, Н.Й. — переслав Зенон Боднарський (референт Патр. Фонду).

Датки у пам'ять бл. п. інж. Романа Вергуна в Ютиці, Н.Й. — переслала Ярослава Томич.
Зложили по 25.00 дол. Марія Кознарська і Ірена Крамарчук.

Збірка Українського Патріярхального Товариства, Відділ в Сиракюзах, Н. Й. Зібрав і переслав д-р Святослав Клюфас. зложили:
300.00 дол. Комітет 1000-ліття Хрищення України;
по 100.00 дол. д-р Олксандер Ґудзяк, д-р Галина Клюфас;
50.00 дол. д-р Андрій Войтович;
30.00 дол. Марія Заплатинська (в пам'ять мужа бл. п. Стефана);
25.00 дол. мґр Михайло Середович;
по 20.00 дол. Фалина Войтович, інж. Орест Грицик, Павло Карпишин (в пам'ять бл. п. Стефана Заплатинського), д-р Богдан Кміцикевич, Стефан Кохан, Лука Жабич, Стефан Купровський;
по 10.00 дол. Онуфрій Ґрипа, Ілько Мигдаль, Стефанія Тишко.

Датки у пам'ять бл. п. д-ра Богдана Романенчука — переслала Марія Романенчук, Філядельфія, Па.;
зложили:
по 50.00 дол. Марія і Володимир Ярош (Ст. Катринс, Канада), Марія Романенчук;
25.00 дол. Оксана Левицька.

Збірка в Ню Гейвен, Конн. — зібрав Григорій Ґіна, переслала Павлина Лодинська.
Зложили:
50.00 дол. Михайло і Віра Вальницький;
25.00 дол. Ірена Лаврович (в пам'ять бл. п. Марії Микитей);
по 20.00 дол. Марта Рудик, Іван Малик.

Листа ч. 012 — збірка в Норт Порт, ФЛ. — зібрав Микола Ціко, зложили:
25.00 дол. Микола і Марія Ціко;
по 10.00 дол. Василь Ткач, Іван Петрик, Іван Демчина, Ярослав Ціко;
5.00 дол. Ева Городечна;

Збірка Укр. Патріярхального Товариства, Відділ в Рочестері, Н.Й. — переслав інж. М. Лонкевич (голова), зложили:
на тризні по бл. п. Катерині Кліш:
100.00 дол. Стелла Гусар (в пам'ять батька бл. п. Константина Шевчука),
по 50.00 дол. Володимир Цюга, Володимир Юзьків,
по 25.00 дол. Мирон Лучанко (в пам'ять бл. п. Петра Яріша), Осип і Соня Колцьо, Володимир і Евгенія Колцьо,
20.00 дол. Михайло і Ольга Малинівський,
10.00 дол. Роман і Мелянія Боднар;
по 5.00 дол. Іван і Катруся Лялюк, Теодор і Марія Лесик, Іван і Марія Мойсей, Іван і Люся Новосядло, Олекса і Марія Новосядло, Михайло і Дарія Лесів, Семен і Софія Ковбасовський, Люба Юзьків, Марія Данилишин, Андрій і Марія Фалат, Марія Колодій, Осип і Надія Джус, Мирослава Кліш.

інші пожертви:
20.00 дол. — Марія Крижанівська,
10.00 дол. Богдан і Лідія Хомяк,
4.00 дол. Н.Н.

Листа ч. 053 — збирав Маріян Корнило в Лівінґстон, Н.Дж. — переслав ред. Василь Пасічняк, зложили:
по 50.00 дол. А. Бурачинський, Юрій і Оксана Стеранка, Дністер, Інкорп., Володимир і Христина Баранецькі, Володимир і Лідія Гладкі, Софія Олесницька, Софія Андрушків, Михайло Дзіман, Степан і Марійка Гельбіґ;
35.00 дол. Лідія Гайдучок;
по 30.00 дол. Дмитро Вох, Слава Мітанич, Ю. Стефанівський, Р. Андрушків, Я. Ратич;
по 25.00 дол. І. Заяць, П. Лісевич, Ляриса Пенцак, Марія Семанишин, Л. Лапичак і М. Лесько, Петро Семенюк, „Олімпік Комюніти Маркет", Федір Луцишин;
по 20.00 дол. Евген Мандзій, Григорій Цюрпіта, Стефанія Богословець, о. Осип Панасюк, Марія Куцина, д-р Іван Пелех, д-р Володимир Базюк, Оксана Ліщинська;
15.00 дол. Н. Босняк;
по 10.00 дол. Б. Павлишин, Микола Бура, Емілія Вох, Зенон Мандрусяк;

Листа ч. 054 — збирав Володимир Янів — ООЧСУ — в Картерет, Н.Дж., переслав ред. Василь Пасічняк. Зложили:
20.00 дол. Іван Кусий;
по 10.00 дол. Володимир Янів, Іван Клебан, Іван Рачинський, Іван Ґлущик, Осип Ґлущик, Український-Американський Клюб;
по 5.00 дол. Тарас Ткачик, Юрко Ґлущик, Роман Глущик, Іван Кушнір, Мирон Гудзік, Микола Кухта, Василь Матлаґа;
3.00 дол. Іван Васічко.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку: IRS No.: 23-7380645.

Всі чеки просимо виписувати на:

St. Sophia Religious Association
— Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd., Philadelphia, PA 19117

Ділимося сумною вісткою
зРіднею, Приятелями та Знайомими,
що в суботу, 22-го липня 1989 р. в Бруклинському шпиталі,
після довгої та важкої недуги упокоїлася в Бозі
на 93-му році життя

СВ. П.

НАТАЛІЯ ГІТ
з дому ПРИГОДА

наша Найдорожча СЕСТРА І ТЕТА,
народжена в селі Городиславичі, повіт Бібрка, Зах. Україна.

ПОХОРОН у вівторок, 25-го липня ц. р. з похоронного заведення П. Яреми до церкви св. Юра в Ню Йорку і на цвинтар св. Духа.

Горем прибиті:
брат — ІВАН ПРИГОДА з дружиною АННОЮ
та сином ІВАНОМ і внуками
Родина в Україні

Ділимося сумною вісткою,
що в четвер, 20-го липня 1989 року
відійшла у Вічність на 79-му році життя
наша Найдорожча
МАМА, БАБЦЯ

бл. п.

АЛЕКСАДРА БОГДАНОВИЧ

ПАНАХИДА — неділя, 23-го липня 1989 р. о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні Музика в Чикаґо, Ілл.

ПОХОРОН — понеділок 24-го липня 1989 р. о год. 10-ій рано з того ж заведення на Elmwood цвинтар в River Grove, Ill.

У глибокому смутку:
муж — ІВАН
дочки —
ОЛЬГА з мужем ЯРОСЛАВОМ ГУПАЛО
МАРІЯ з мужем МИХАЙЛОМ ПУЧЕТІ
5 внуків і
4 правнуки

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

В річницю смерти сл.п. інж. В. Осередчука

Св.п. В. Осередчук

В суботу, 28-го травня 1988 року після важкої недуги спочив у Бозі на 79-му році життя довголітній голова Центрального комітету Дрогобиччини — землі Івана Франка, провідник оркестри „Звуки України", любитель гри на гавайській гітарі, за професією учитель — інженер та відомий громадський діяч сл.п. інж. Володимир Осередчук.

Вістка про смерть покійного блискавкою рознеслася в українській громаді, а головно між земляками-дрогобичанами. Невмолима смерть скосила його трудолюбне життя тоді, коли він приготовляв матеріяли до 10-го ювілейного з'їзду Центрального комітету Дрогобиччини.

Інж. В. Осередчук народився 29-го січня 1910 року в Дрогобичі, де здобув середню освіту 1929 року в українській гімназії ім. Івана Франка. А що покійний від дитинства мав замилування до музики й гри на гітарі, то, будучи гімназійним студентом, брав лекції гри у приватного вчителя.

По закінченню середньої школи в Дрогобичі, покійний виїхав до Лодзі, Польща, де був студентом педагогічного інституту, який закінчив 1931 року, одержавши учительський диплом. На жаль, польська окупаційна влада нерадо давала можливість українським учителям одержати працю за професією, а як що давала то не на те, щоб вчителювати на рідній землі, а десь у Польщі. Така доля спіткала і покійного Володимира. По п'яти роках чекання врешті у 1936 році одержав працю вчителя у Варшавському воєвідстві. Працюючи учителем, він не занедбував і науки гри на гітарі і брав лекції в широковідомої польської гітаристки Зофії Зленніцької.

Після закінчення Другої світової війни, перебуваючи в Західній Німеччині, він далі продовжував студії гри на гітарі в Авсбурзі, де професором Академії був Франц Швергофер. В тому часі в таборі Регенсбургу діяв жіночий квартер „Богема", до якого запрошено як соліста гри на гавайській гітарі покійного.

1949 року В. Осередчук прибув до Америки і поселився в Ню Йорку, де далі поглиблював науку гри на гітарі та гавайській гітарі, незважаючи на фізичну працю, заробляючи на прожиток родини. Тут він часто виступав як соліст гри на гітарі під час різних імпрез, а також награв кілька грамофонних платівок з баритоном покійним Михайлом Мінським. Не знайшовши вчительської праці, покійний 1953 року вступив до Технічного інституту, який закінчив з доброю оцінкою, а відтак 1955 року вступив до трирічного механічного Інституту в Ню Йорку, який закінчив 1958 року з відзначенням. Працював інженером-проєктувальником в нюйоркських інженерських фірмах. Згодом одержав працю за своєю професією у Плейнфілді, Н. Дж., і перенісся з родиною до Кренфорду, де купив хату.

Як вже було сказано, від молодого віку покійний мав замилування до гри на гітарі, а відтак гавайській гітарі, і тому весь вільний час віддавав музиці, а коли став пенсіонером, то відкрив музичну студію, де навчалися українські й американські діти. А тому що не було української музичної літератури гри на гітарі, він видав 1969 року альбом „Українські стрілецькі пісні на гітарі", а 1971 року вийшла друга збірка „Улюблені мелодії", у 1972 році третя збірка „Пластові й повстанські пісні", а в 1973 появилася четверта збірка „20 коломийок на гітару", а відтак і п'ята „Звуки України".

Згадуючи покійного В. Осередчука в першу річницю смерти, було б помилково думати, що поза музикою він не приділяв уваги громадській чи регіональній справі. Прибувши на вільну землю Вашінгтона, від перших днів він плянував творення регіонального Комітету Дрогобиччини. З його ініціятиви вже 1958 року були зустрічі мешканців Дрогобиччини, а відтак 1959 року відбулася перша ширша зустріч колишніх учнів і професорів гімназії „Рідної Школи" ім. Івана Франка. Чергова поширена зустріч дрогобичан відбулася 1959 року, а 1963 року ініціятивний Комітет, який весь час очолював покійний, оформив себе як тимчасовий Комітет Дрогобиччини. А перший загальний з'їзд дрогобичан відбувся 5-го, 6-го і 7-го вересня 1964 року в Філядельфії і тоді створено Центральний комітет Дрогобиччини — землі Івана Франка. Першим головою Центрального комітету обрано Юрія Гаврилова, а заступником — В. Осередчука. 1970 року Юрій Гаврилів зрезигнував з головства і інж. В. Осередчук очолив комітет, на якому як голова пробув 18 років, аж до відходу у вічність.

Аланізуючи працю покійного, належить із признанням сказати, що він був ентузіястом праці регіональних комітетів, а Дрогобицького зокрема. Він посвячував весь вільний час для комітету, робив заходи — творив філії комітету в Чикаго, Дітройті, Канаді й інших місцевостях, а найбільшою заслугою покійного було те, що за його урядування на пості голови видано три томи збірників дрогобичан — землі Івана Франка, які обіймають 1600 сторінок.

Сл. п. інж. Володимир Осередчук залишив у глибокому смутку дружину Ольгу, дочку Рому, сина Дениса і внука Христона, сестру Мілю в Україні та ближчу і дальшу родину в Америці й Канаді. Залишив сотні земляків-дрогобичан, які будуть завсіди пам'ятати про нього.

Степан Гавриш

Проф. І. Шевченко...

(Закінчення зі стор. 1)

ки, економію, археологію і філологію. Статут дальше визначує, що членом-кореспондентом Британської академії може бути обраний той, хто став свідомий у світі як визначний вчений у своїй ділянці, що її розвиткові сприяє академія у випадку коли дана особа не є мешканцем території Великобританії, тобто, що цю високу честь надається чужинецьким вченим, котрі не можуть за статутом стати звичайними членами академії. Число звичайних членів обмежене до 350 осіб (членів-кореспондентів є очевидно менше), що вказує на велику вийнятковість цього збору визначних вчених.

Слід згадати, що за свої наукові досягнення та керівні становища у проводі наукових інституцій та товариств, проф. І. Шевченко був нагороджений престижевими дослідчими стипендіями та обраний почесним, дійсним, чи членом-кореспондентом цілого ряду академій і наукових товариств.

Як відомий і шановний візантолог-візантиніст проф. Шевченко причинився чимало до поширення студій в тій ділянці в різних країнах світу, займаючи в минулому становище наукового директора (1), візантологічного, можна сказати, центрального дослідчого центру Гарвардського університету у Вашінгтоні, відомого інституту Домбартон Овкс та будучи під сучасну пору президентом Міжнародної асоціяції візантологічних студій.

Проф. І. Шевченко підтримував ідею, що її винесли в 1950-их роках українські студенти в ЗСА, щоб створити катедру українознавчих студій в одному з престижевих американських університетів, і допоміг її здійснити. Від самого початку існування УНІГУ, він, як співдиректор, допомагав у його розвитку та причинився до його престижу як наукового центру українознавчих студій і дослідів. Як співредактор „Гарвардських Українських Студій", проф. І. Шевченко враз із начальним редактором проф. Омеляном Пріцаком осягнули це, що журнал цей за 10 років свого існування став ведучим журналом у ділянці українознавства і одним із видатних журналів світової славістики.

Пов'язання проф. І. Шевченка з Гарвардським університетом датується від 1965 року, коли він став професором в цьому університеті й членом інституту Домбартон Овкс.

ВІДІЙШЛИ
● ВІД НАС ●

МИКОЛА БРЕНЬО, член УНС Відд. 230-го ім. св. Івана Хрестителя в Янгставні, Огайо, помер 20-го травня 1989 року на 70-му році життя. Нар. 12-го грудня 1918 року в селі Орлів, пов. Дрогобич, Зах. Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анну і сестру Анастазію Савчин в Україні. Похорон відбувся 24-го травня 1989 року на Говп Семетері в Сейлем, Огайо.

Вічна Йому Память!

А. Боровицька, секр.

ЕМІЛІЯ КОРНИЛО, член УНС Відд. 75-го Т-ва „Запорозька Січ" в Дітройті, Миш., померла 8-го червня 1989 року на 70-му році життя. Нар. 12-го серпня 1918 року в Україні. Членом УНС стала 1964 року. Залишила у смутку мужа Івана та сина Володимира. Похорон відбувся 10-го червня 1989 року на цвинтарі св. Ядвіги в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Павло Павлик, секр.

ІВАН РОМАНКО, член УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбою, Н.Дж., помер 8-го березня 1989 року на 71-му році життя. Нар. 13-го липня 1918 року в Ню Джерзі. Членом УНС став 1935 р. Залишив у смутку сестру Марію, братів Стефана і Михайла. Похорон відбувся 10-го березня 1989 року на Укр. Кат. цвинтарі в Говпловн.

Вічна Йому Пам'ять!

Меланія Лоренс, секр.